

14 ANYS DE GUERRA CIVIL

Líban: el general Aun desafia Síria

Antoni Castel

El Líban celebrà el 14 d'abril, a ritme de bombardeig, el 14 aniversari de la data considerada com l'inici de la guerra civil estèril que només ha deixat misèria, morts —150.000— i un país més fragmentat i més intransigent que abans.

Beirut viu des de fa un mes els enfrontaments més sagnants des del període 1975-1977 i tan sols comparables als del setge israelià de Beirut oest, el 1982. Les aliances han variat moltíssim en 14 anys i ara els palestins, bastant afeblits al Líban, són espectadors del combat entre les forces del general Michel Aun i les milícies pro-sirianes. Aun, designat primer ministre d'un govern cristià poc abans que expirés el mandat presidencial d'Amin Gemayel, ha desafiat, amb l'auxili de les Forces Libaneses (FL, falangistes), l'exèrcit siria, present al Líban des de 1976. La valenta decisió d'Aun ha provocat la resposta violenta dels sirians i dels seus aliats del Partit Socialista Progressista (PSP) de Walid Jumblatt, que no han parat de bombardejar cegament l'anomenat *pais cristià*, un reducte de poc més de mil quilòmetres quadrats, on viuen la majoria dels cristians —maronites i ortodoxos— libanesos.

El president siri, Hafez El Assad, no

està diposat a cedir en aquest pols amb Aun i vol demostrar les ambicions expansionistes de Damasc, quan encara no ha renunciat a construir la *Gran Síria*. La millor garantia per a continuar sent present al Líban és mantenir l'equilibri entre les diferents faccions libaneses i alimentar la discòrdia. El Líban, per a Assad, només és un vehicle per als seus interessos personals. □

PLURALISME A L'URSS

L'aparell del PCUS perd el 'ballotage'

Lliberti Ferri

Falta de maduresa de l'electorat... La premsa té la culpa del fracàs dels candidats del Partit... La gent té somnis petit-burgesos i s'ha deixat portar...». Cap d'aquests arguments, exposats a la premsa oficial soviètica pels sectors més conservadors del PCUS, va poder evitar que en la segona volta electoral de diumenge 9 d'abril, els candidats reformistes i radicals —tant comunistes com independents— guanyessin la majoria dels 64 escons que no havien estat adjudicats el 26 de març.

A Moscou i a Leningrad és on els resultats del *ballotage* van ser més espectaculars. A la capital, l'historiador i ex-dissident Roy Medvedev va ser elegit diputat i va expressar la seva voluntat «d'administrar el millor possible

Andrei Sakharov s'asseurà en el nou Parlament.

aquest 10% de democràcia que tenim». Al costat de Medvedev també van guanyar l'escó Iuri Txernitxenko —periodista del setmanari democràtic *Ogonyok*— i Serguei Stankevix, un socialdemòcrata radical militant del Front Popular de Moscou. Stankevix ha sortit diputat malgrat la campanya de la premsa oficial que l'acusava d'espia i d'agent sionista.

A Leningrad, on la campanya dels grups independents va fer possible, el 26 de març, que els alts càrrecs dels PCUS —Solaviov i Guerassimov— fossin eliminats definitivament, el Comitè «Eleccions 89» —una autèntica coalició democràtica— va aconseguir cinc dels sis escons en joc.

Per acabar-ho d'arrodonir, l'Acadèmia de Ciències va fer oficial la candidatura a diputat d'Andrei Sakharov, després que el 21 de març la majoria dels científics van votar en contra de la llista oficial de la qual el Premi Nobel de la Pau havia quedat exclòs de manera fraudulenta. És ben segur que Sakharov s'asseurà en el nou Congrés dels Diputats.

El 14 de maig es faran noves eleccions als gairebé 200 districtes on el 26 de març només es presentaven un o dos candidats i cap va aconseguir superar el 50% dels vots. Una ocasió que, ben segur, no serà desaprovechada per les forces democràtiques. Els resultats d'aquestes eleccions parlamentàries soviètiques han generat un autèntic clima de pànic en l'aparell del PCUS «fins al punt que Gorbaxov ha hagut d'intervenir personalment per calmar els ànims», segons ha reconegut el director d'*Ogonyok*, Vitali Korotix.

Els borbardejos han tornat la por i la mort a Beirut.